

A mű az Ozora fesztiválnak helyet adó Dáp pusztán készült. Az alkotó folyamatot megelőzte egy olyan jellegű elkülönülés melynek célja az volt, hogy ismerkedjünk a környezettel, a térrel. Öt napot töltöttem Dáp pusztán többedmagammal, mivel egy olyan művésztelepen készült ez az alkotás, amit kifejezetten a fesztiválra szerveztek.

A művésztelep tagjai egyfelől a hozzám közelálló alkotótársaim a Malom Csoportban másrészt külföldi és külföldön élő alkotók. Az elkülönülés koratavasszal márciusban zajlott ahol nem vet részt az egész művésztelep, csak a pécsi kötődésűek az említett csoport és a csoporthoz közel álló Hajdú András. Ennek a pár napnak célja az inspirálódás volt. Mindennap meditáltunk és megosztottuk a tájban szerzett élményeinket. A vidék egy dombos terep melyet erdős foltok tarkítanak, széles panorámákkal és meglepően nagy rálátással az égboltra. Az időjárás szeles és napos volt, ahol sosem lehetett eldönteni, hogy melege van e az embernek vagy éppen fázik. Az időjárás adta atmoszférát erősítette az ott legeltetett birkanyáj. Csak mi voltunk a helyszínen és az a háromszáz birka, akik minden fánál vakaróztak és mindenfelé bolyhos pamacsokat hullattak, ezért a levegő mintegy meg anyagiassult, ahogy mindenfelé szálltak a pamacsok. Igazán az volt az érzetem, hogy olyan vagyok, mint egy mélytengeri állat az óceán fenekén, ahogy fölötte mennek az óceáni áramlatok, persze valójában a bárányfelhők suhantak a fejem fölött és a gyapjú foszlányok az én szintemen. A vizuális élményt erősítette a szél és a nap adta érezhető meleg simogatás.

Az utolsó előtti nap pár tervet készítettünk grafikák, festmények formájában melyeket megmutattunk a megrendelőnek és kisebb konzultáció után rábólintott az enyémre is. Ezt követően elkezdődött az elméleti munka ebben a folyamatban segítségre volt szükségem mivel tervem elég bonyolult, és egy fizikában otthon lévő embert kerestem. Hamar meg is leltem Bérces Tamást, aki személyes környezetem "tudósa". Ezt követően Bérces Tamással konzultáltam a tervemről melyet közösen alakítottunk.

A legkardinálisabb probléma az erőhatások voltak, mivel munkám szél energiával működik meg kellett tervezni a megfelelő felületű és megfelelő formájú szélkereket. Ezt végül az interneten talált szélkerekek alapján találtuk meg mely nem volt más, mint egy vertikális két méter magas hatvan centiméter átmérőjű spirál alakú szélkerék. A spirál két méteren kilencven fokot csavarodik. Ez a típus azért előnyös, mert nem szükséges hozzá állandó szélirány és mindenféle szelet képes hasznosítani, befogni. Ehhez a szélkerékhez egy elektromotor kapcsolódik, mely az

energiát áram formájában adja tovább. Másik két elektromotornak, amik a simogató hengereket forgatják. A hengerek tervezésekor fontos volt, hogy a henger szerkezete ne okozzon sérülést és a felület egységesen finom legyen, gyapjas, puha. Mivel tervemben az szerepelt, hogy ez a két henger összeér fontos volt, hogy forgásukat megőrizve, egymástól eltudjanak távolodni, azért hogy a mű befogadója a forgó hengerek közé tudjon állni. Ezért a hengerek tengelyére csuklót kellett tervezni. Valamint még kellett egy tető mivel a gyapjú hengerek nem vízállóak. Tervezés után a kivitelezés következett. A kivitelezés június végén kezdődött a művésztelep eredeti időpontjában. Én ekkor minden szükséges munkafolyamatba belekezdtem, hogy lássam mire mennyi idő és, milyen feltételek szükségesek, ugyanis munkámhoz hegesztés, ácsmunka, nemezelés, kártolás, szabás, varrás is szükséges volt.

A művésztelep eredeti időtartalma nem volt elég egy ilyen komplex munka megvalósulásához. Mivel a környezeti adottságok sem voltak megfelelőek, mint például fémműhely satöbbi. Így hát a munka javát a művésztelepen kívül valósítottam meg. Egyik jelentős része a munkafolyamatnak a hegesztés volt. A nem annyira precíz munkát a művésztelep alatt sikerült meg valósítani, a simogató hengerek vázát, amik száznyolcvan centiméter hosszú vascsőből és a két végükre csavarozott bicikli felnikből álltak. A tengelyük még túlnyúlt húsz centit és gyűrűben végződött, hogy karabinerrel lehessen erősíteni a motorok tengelyéhez, így biztosítva a már említett törést. Ami előttem állt maga a szélkerék váza és a hengerek motorjaihoz tartozó konzolok. A szélkerék tengelye egy háromnegyed colos két méter hosszú vascső volt, amit bicikli középcsapágyak kapcsoltak a vázhoz alul felül. A tengely hat helyen negyven centinként volt megfúrva. A furatok tizenöt fokos szögeltéréssel helyezkedtek el egymáshoz képest. A furatokba tíz mili méteres hatvan centi hosszú menetes szár futott közel harminc, harminc centi kilógással mind két irányba. A menetes szárhoz mindkét végén átfúrt két és fél centi széles és három mili vastag laposvasakat rögzítettem csavarral, úgy, hogy a laposvas félkörben hajlított volt és egyik vége a tengelytől balra tíz centire legyen, másik vége a tengelytől jobbra a menetes szár végén harminc centire. Ezt tükröztem a másik oldalra is így tulajdonképpen egy olyan kettős spirál alakult ki aminek közepén egy nyílás van, ami lehetővé teszi a szél áramlását az egyiklapátból a másik lapátba, mozgásra készítette ezzel a tengelyt. A váz egy háromszög alapú két méter harminc centiméter magas zártszelvény szerkezet volt. A lapátok magasságához képest plusz harminc centire a motor miatt volt szükség. A motor csavarral kapcsolódott a vázhoz és harditárcsával a szélkerék tengelyéhez. Ezen kívül még a simogató hengerekhez tartozó motoroknak a konzoljait és áttétjeit

is meg kellett csinálni. Ezek úgy néztek ki, hogy háromlábú szerkezet közepén volt a tengely, egy bicikli közép tengely láncányérral. A vasvázhoz csavarral rögzítettem a motort, és mivel ez egy biciklihez tervezett motor így a motor és a simogató henger tengelyét bicikli láncsal kötöttem össze. Erre leginkább azért volt szükség, hogy megfelelő fordulatszám jöjjön létre, mivel a motor viszonylag nagy fordulatszámon pörgött. Körülbelül tízszeres volt az áttét, ami ideálisnak bizonyult. Ezt a munkafolyamatot Pécsen végeztem majd visszatértem a helyszínre, ahol a félig kész ácsmunkát fejeztem be.

Égy kapuszerű favázat kellett csinálni kis tetővel. Négy darab kettő méter magas, tíz, tizenöt centi átmérőjű háncsolatlan akác gerendán, körülbelül ugyan ilyen méretű gerendákat fektettem. Két darabot. Ennek a gerenda váznak a méretei: magassága két méter tíz centi, szélessége két méter, mélysége pedig negyven, ötven centi volt. Erre a szerkezetre fenyődeszkából csináltam tetőt, ami hetven centi magas volt és egyik oldala felnyitható, ugyanis nem csak az eső elleni védelmet szolgálta, hanem ez volt maga a gépház is.

A szélkeréknek a kaputól mintegy két méterre találtam megfelelő helyet, ami megfelelt a környezeti adottságoknak és esztétikai elvárásomnak is. A szélkerék egy akác oszlopon állt, ami négy méter magasra nyúlt és olyan harminc centi átmérőjű volt a tetején. Ezek után a szélkerék lapátjait öltöztettem fel, lenvászonnal. A vásznakat nyersen hagytam így rugalmas maradt és könnyebben idomult a merev formához. Ahhoz hogy igazán feszes legyen, két oldalára egy visszahajtást kellett varrni, amiben kötél futott.

Ezzel párhuzamosan haladt a hengerek elkészítése. Ez volt a leg idő igényesebb munkafolyamat, ugyanis az ottani birkák gyapját kellett feldolgozni. A gyapjút pedig nyers állapotban kaptuk, ami tele volt trágyával és mindenféle növényi darabkákkal. Első a mosás volt aztán a kártolás. Ekkor jöttek önkéntesek, akiknek azóta is nagyon hálás vagyok, hisz ők végezték ennek a munkának jelentős részét. Az önkéntesek pesti „Kisképzősök” voltak. A gyapjú elő készítése után, a feldolgozás következett. Ez úgy néz ki, hogy a hengerek palástját tyúkhálóból kivágtuk és erre a rácsszerkezetre kellett feldolgozni a gyapjút. A gyapjú olyan félnemezes állapotot vett fel, ami megfelelt az én elvárásaimnak is. Ez a munka majd két hétig tartott öt embernek, csak, hogy érzékeltessem: egy tízszer tíz centis felület elkészítése egy ember egy órás munkája, és a hengerek palástja összesen három és fél négyzetméter.

Utána a már meglévő hengerek vázát megtöltöttük náddal és dróttal rászóttuk a gyapjú palástot. Ezek után már csak össze kellett állítani az elemeket. Gépházba becsavározni a hengerek motorjait, amik tartószerkezetként is funkcionáltak a hengerek számára (karabineren lógtak a tengelyen). Felhelyezni a szélkereket az oszlopra, amihez egy darus kocsit is be kellett fogni. És végül összekötni a motorokat.

Ezt követően a már kész munkát teszteltük egy akumulátor segítségével. De nem kellett sokat várni arra sem, hogy a természet is letesztelje, ugyanis pár nappal a fesztivál előtt egy nagy vihar csapott le, sátrakat, kerítéseket döntött össze.

Ekkor természetesen nagyon megijedtem, hogy valami baja esik a munkának. Mikor még értelmezni, élvezni sem volt időm a saját alkotásom. Gondolkodtam vajon mi adja föl először, talán a vászon szakad le a lapátról, vagy a hengerek verik szét egymást! Utólag elég vicces szituáció volt hisz létrehoztam valamit ami szépen demonstrálja a természet erejét és én ott vagyok ebben a tehetetlen helyzetben amikor nem tudok semmit se tenni a munkám megőrzése érdekében. Nagyon picinek éreztem magam. Végül nem tehettem mást lefeküdtem és reménykedtem, hogy nem lesz olyan baja ami nem javítható.

Másnap reggel kiderült, hogy csak egy karabiner tört el azt gyorsan kicseréltem megkönnyebbültem és nevettem saját gyermeki reakcióimon hisz tizenegy két éves kor után nem szokás félni a vihartól. Bevallom jól esett, hisz nem könnyű gyermeknek érezni magunkat és nekem akkor sikerült. Ez azért is fontos, mivel munkámmal valami hasonlót akartam kifejezni.

Valami olyat megfogalmazni, hogy itt élünk a természetben a „Természet Gyermekeként” és ezzel találkozunk tudatunkban a legritkábban. Remélem, munkám közöl annyit a befogadó számára, hogy ez a szerkezet nem más, mint egy transzformátor, ami a közvetlen környezetet át alakítására építettem, hogy az egyik legelemibb érzékben hason a környezet, ami nem más mint a tapintás érzése. Véleményem szerint, ha valami hozzáér az emberhez az hat rá a legjobban. Rengeteg példát mondhatnék erre pozitív és negatív érzetekre is bár ezt szerintem mindenki tudja. Valójában ez a munka egy pozitív érzet alapján született melybe még a vizualitás is belejátszott, de valójában olyan, mint egy hőmérő, hisz viharban durván csapkod és akár sérülést is tud okozni, de kisebb szél esetében kellemesen simogat.

Minden alkotó folyamatban kommunikál az alkotás és az alkotó egymással, alakítják egy más és

tapasztalatom szerint mindig az alkotás a bölcsebb. Ez a munkám nem sok mindent mondott nekem az elkészültéig mivel annyira komplex volt, vagy én nem tudtam úgy figyelni rá, mint általában. Amikor viszont már a fesztivál ideje alatt ápoltam a gyapjú palástot, tudtam koncentrálni a munkára. Egyfajta meditáció volt mindennap kurkászni ezt a tárgyat, mint valami csimpánz a társait. Közben meg, megindult, ami örömmel töltött el, és a fesztivál amúgy zajos tölem idegen kavalkádjában egy megnyugtató érzést generált bennem, hogy végre nem az emberi környezetemmel kell foglalkoznom, hanem egy kapcsolódási pontot ápolok a természettel.